

Josh Lanyon

Het lijk in de baai

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

Zeemeeuwen cirkelden door de lucht en krijsten hun klaagzang.

Het water klotste tegen de zijkant van de schommelende boot. De warme, felle augustuszon rook naar diesel, zeewater, rubber en... leverworst.

‘Hé,’ zei Ellery. ‘Herinner je je die dreigbrief nog die ik een poosje geleden kreeg?’

‘Ja,’ zei Jack afwezig terwijl hij de regelaar en slangen van Ellery’s duikuitrusting nogmaals controleerde.

Jack Carson was de politiecommissaris van Pirate’s Cove en Ellery’s vriend. Hij was ook een gediplomeerd duiker. Duiken was zijn enige echte hobby, dus het was geen verrassing dat hij zelf een uitrusting had, maar Ellery moest alles huren, van zijn zwemvliezen tot zijn zuurstoffles, en Jack was niet iemand die dingen aan het toeval overliet.

‘Is daar nog iets uit gekomen? Wat dan ook. Ik bedoel, heeft het lab vingerafdrukken gevonden?’

Jack wierp automatisch een blik op de voorstevens van de *Fishful Thinkin’*, waar ‘Cap’ Elijah Murphy in de kajuit een boterham zat te eten en op gemoedelijke toon kibbelde met de persoon aan de andere kant van de scheepsradio. Hoewel Cap feitelijk in dienst was van de *Scuttlebutt Weekly*, was hij geen journalist, laat staan een roddelcolumnist. Hij schreef een wekelijks artikel waarin hij fel van leer trok tegen alle veranderingen op Buck Island in het algemeen en in het stadje Pirate’s Cove in het bijzonder.

‘Nee. Nou ja, de enige vingerafdrukken waarmee ze iets konden waren van jou.’

Toen Ellery niets zei, pakte Jack zijn in neopreen gehulde schouder vast en draaide hij hem naar zich toe. ‘Hoezo? Volgens mij was die laatste brief...’

‘Lokale hysterie?’

‘Eh, ja. Als reactie op de moord op Trevor.’

Ellery glimlachte wrang. ‘Dat dacht ik ook. Maar...’

‘Maar?’

‘Ik heb er gisteravond weer een ontvangen.’

Jack kneep zijn blauwgroene ogen tot spleetjes. ‘Je...’

‘Precies zoals de vorige keer. Geen postzegel. Geen retouradres. Zelfs geen postadres. Alleen mijn naam in geprinte letters op de voorkant van de envelop. Persoonlijk afgeleverd bij het Crow’s Nest.’

‘Maar door wie? Heb je gezien wie hem heeft afgegeven?’

‘Nee. We zijn de hele middag druk bezig geweest en toen heb ik Nora om drie uur naar huis gestuurd omdat we toch vroeg dichtgingen.’ Ellery’s ouders waren die zaterdag met de veerboot van vijf uur aangekomen en Ellery wilde hen opwachten. Ze zouden de hele week op Buck Island blijven. ‘Ik zag de brief pas toen ik afsloot. Hij stond tegen de voet van Ruperts vitrine geleund.’

Rupert was een skelet van kunsthars in een ouderwets piratenkostuum, dat klanten van de boekwinkel ‘begroette’ vanuit zijn glazen vitrine. De vitrine stond een klein eindje bij de voordeur vandaan, dus iemand kon eenvoudig de winkel zijn binnengekomen, de envelop hebben achtergelaten en weer naar buiten zijn geglipt zonder dat het vanaf de toonbank te zien was geweest.

Jacks wenkbrouwen vormden een donkere, strenge streep. ‘Heb je de envelop opengemaakt?’

‘Natuurlijk. Ik had pas door dat het weer zo’n anonieme brief was toen ik hem las.’

Jacks frons werd groter. ‘Wat stond erin? Ik hoop dat je hem hebt bewaard.’

‘Ik heb hem bewaard.’

‘Mooi zo.’

‘Het was eigenlijk gewoon een herhaling. *Je zult sterven*, was

de algemene strekking.’ Ellery zei het op een luchtige toon, maar in werkelijkheid vond hij het verontrustend dat zijn dreigende penvriend weer was opgedoken. Net als Jack had hij de eerste anonieme dreigbrief afgedaan als verdenking van zijn burens dat hij Trevor Maples had vermoord.

Als dát niet de reden was, wat dan wel?

Jacks glimlach wist zijn ogen niet te bereiken, maar zijn stem klonk kordaat, geruststellend. ‘Maak je maar geen zorgen. We komen er wel achter wie die grapjas is. Ik beloof je dat het lachen hem zal vergaan als ik klaar met hem ben.’

Ellery knikte. Hij vond het niet leuk om anonieme haatbrieven te krijgen – wie wel? – maar hij was niet direct bang. In de tijd dat hij de kost verdiende met de rol van de onfortuinlijke, door spoken opgejaagde Noah Street in de *Happy Halloween! You’re Dead!*-films had hij talloze brieven van duidelijk niet helemaal frisse bioscoopbezoekers ontvangen. Dat hoorde als het ware bij het vak.

Gelukkig hadden de dreigementen en schimpscheuten op afstand nooit een echt gevaar gevormd en hij nam aan – hoopte – dat dat nu ook het geval zou zijn.

Toch was het niet leuk.

Jack liep snel zijn eigen spullen na. Hij testte zijn regelaar, bevestigde zijn zuurstoffles op de rug van zijn duikpak, koppelde de regelaar aan de fles en draaide aan de knop om de luchtstroom te testen. Hij controleerde zijn drukmeter en leek tevreden. ‘Goed. Op een diepte van twintig meter kunnen we veertig minuten beneden blijven. Klinkt dat goed?’

‘Dat klinkt geweldig,’ zei Ellery.

‘Dan gaan we.’

Ze klossen naar de achterkant van de schommelende boot.

Voordat Jack zijn regelaar in zijn mond stopte, waarschuwde hij: ‘De deining is hier wat sterker.’

‘Dat heb ik gemerkt.’

Jack grijnsde zijn witte tanden bloot in zijn gebruinde gezicht. ‘Dat kun je wel hebben.’

Ellery grijnsde terug. Hij waardeerde het compliment. Hij was

nog maar net begonnen met duiken, maar was nu al verkocht.

Voor hun eerste onderwaterexcursies had Jack hem meegenomen naar de Buck Island Pinnacles, een formatie van reusachtige opgestapelde keien die een eeuwigheid geleden was gevormd door de Wisconsin-ijskappen. Ze hadden heel wat aangename uren doorgebracht tussen de reusachtige onderwaterrotsen en doorsteekjes, samen met de vissen en het andere oceanleven.

Helaas ook met een groot aantal toeristen.

Nu Jack vond dat Ellery de basisvaardigheden beheerste en echt zo goed kon zwemmen als hij had beweerd, gingen ze verder de zee op, weg van de scholen zomergasten, en doken ze naar de talloze scheepswrakken die enkele kilometers uit de kust lagen.

Daar zochten ze naar het legendarische piratenschip *Blood Red Rose*, dat in de achttiende eeuw tijdens een orkaan zou zijn gezonken. Cap had de boot voor anker gelegd buiten de baai van Seal Point, Buccaneer's Bay, waar de *Blood Red Rose* ooit zijn thuishaven had gehad, uit het zicht van de Koninklijke Marine en de commies op het vasteland. Aangezien duikers al sinds de vroege negentiende eeuw tevergeefs naar de *Blood Red Rose* zochten, ging Ellery er niet al te vast van uit dat ze piratenschatten zouden vinden, al keek hij er wel naar uit om te duiken zonder elke paar meter tegen een huurboot of toerist te botsen.

Jack stopte zijn regelaar in zijn mond, Ellery volgde zijn voorbeeld en ze lieten zich achterwaarts in de zee vallen.

O, die eerste koude, blauwe golf.

Blauw en dan blauwer. Koud en dan kouder. De plotselinge gewichtloosheid, het gevoel dat je ruimte en tijd tartte.

De plotselinge stilte.

Door de stroom luchtballen heen gaven ze elkaar het teken dat alles oké was. Daarna lieten ze lucht uit hun trimvesten ontspannen om tussen de banen zonlicht door te kunnen afdalen.

Op drie meter diepte zonken ze door een wolk slanke, zilverachtige gestreepte vissen – een enorme school zeebaarzen.

Het was een beetje desoriënterend, die rondschieterende zwerm van andere levende wezens – zij waren hier de indringers – maar het had tegelijk ook iets opwekkends. Ellery stak zijn hand uit

en de vissen schoten in een gesynchroniseerde beweging weg. Hij wierp een blik op Jack en zag zijn mond een glimlach vormen rond zijn regelaar.

Duiken draaide meer om de reis dan om de bestemming, hoewel de bestemming altijd even fantastisch was.

De school zeebaarzen verdween even snel als hij was verschenen.

Toen Jack en Ellery de ankerlijn verder omlaag volgden, bereikten ze de thermocline – het grensvlak tussen warmer gemengd water aan het zeeoppervlak en het koudere diepe water eronder – en die plotselinge, ontstellende daling van de temperatuur bracht een beter zicht met zich mee, alsof een deur naar een andere wereld uitnodigend werd geopend.

Ze daalden verder af in een stilte die alleen werd onderbroken door het gesis en de slikgeluiden van hun ademhalingsapparatuur.

Een regelmatige, normale ademhaling hielp om de toenemende hydrostatische druk op te vangen. Ellery bewoog instinctief zijn kaken op en neer en ademde uit door zijn neus om de druk op zijn trommelvlies te verlichten.

Jack had gelijk gehad. De stroming was hier sterker. Niet dat Ellery dat niet aankon, maar toch... hij moest het nu zonder zijwieltjes doen.

Niet ver onder hen lagen de verschillende wrakken. Hier en daar stak een steunbalk omhoog in het wiegende groengele kelpwoud of zagen ze de plompe contouren van een grote stoomketel, waarin kleurrijke puitalen, schorpioenvissen en krabben hun toevlucht hadden gezocht.

Het was volkomen stil, afgezien van het borrelen en zuigen van hun regelaars.

Jack zag de enorme gedaante die zich vlakbij in het water ophield als eerste. Hij raakte Ellery's arm aan, wees en Ellery keek en probeerde vast te stellen waartoe de enorme schaduw in de plotseling niet zo verre verte behoorde. Geen schaduw. Een gedaante. Een lange, lichtgekleurde gedaante die langzaam om hen heen cirkelde. Zijn ademhaling leek in zijn borst te stokken.

Haai.

Niet zomaar een haai. Hij had genoeg afleveringen van *Shark Week* gezien om de angstaanjagend karakteristieke vorm te herkennen.

Een witte haai.

Hij wist dat er haaien rondzwommen in de wateren rond het eiland, maar had niet op witte haaien gerekend. Hij probeerde zichzelf voor te houden dat haaien, zelfs witte haaien, normaal niet agressief naar mensen waren, mensen niet als voedsel nodig hadden en – waarschijnlijk – geen echte dreiging vormden, maar voelde toch dat zijn hartslag versnelde en zijn longen meer lucht naar binnen zogen.

Waarom draaide hij verdorie rondjes? Wat hield dat rondcirkelen in? Kwam hij dichterbij of beeldde hij zich dat door zijn angst alleen maar in?

Dit is net een slechte film – en daar zou ik alles vanaf moeten weten.

Hij schrok toen Jacks gehandschoende hand zich rond zijn arm sloot en draaide zich om zodat hij kon zien waar Jack naar wees. Een paar meter achter hen zag hij het spelonkachtige geraamte van een gezonken schip.

Oud, maar niet piratenschip-oud. Uit de twintigste eeuw. Misschien een vrachtschip? Het holle geraamte, dat scherp afstak tegen de blauwe zee, lag schuin op zijn kant, met de enorme schroeven half begraven in het zand.

Hij kon de vervaagde letters van de naam nog net lezen: *Roussillon*.

Draaglijnen vol zeepokken hingen als kralenkettingen omlaag en wiegden op de stroming. Koraal en sponzen zaten als onderwater-streetart op de stalen romp en helder gekleurde vissen zwommen door patrijspoorten, schoten langs kabels en balken, maakten een draai van honderdtachtig graden en verdwenen als animevissen in de verte bij het zien van de witte haai.

Die absoluut dichterbij kwam.

Zeker weten.

Ellery kon zijn ogen zien. Zwart en leeg.

Jack hoefde geen twee keer te wijzen. Ellery draaide zich om en zwom zo snel en soepel als hij kon naar het wrak. En zei een dankgebedje voor Benjamin Franklin of wie het ook was die zwemvliezen had uitgevonden.

Toen Ellery de vierkante zwarte leegte van de ingang bereikte aarzelde hij, bang dat de haai hen zou volgen, dat ze daarbinnen in de val zouden zitten met een koelbloedige moordmachine, maar Jack stootte zachtjes tegen zijn schouder en Ellery zwom het eerste compartiment binnen.

Het was een soort scheepsruim, reusachtig, onverlicht en koud als de kosmische ruimte. Ellery voelde een druk op zijn borst. Geen hydrostatische druk. De duisternis. De kou. Het onbekende. Dat drukte allemaal op hem. Hij moest vechten tegen zijn instinctieve weerstand. Zijn angst.

En toen floepte Jacks zaklamp aan, waardoor er een tunnel van licht voor hen verscheen, en Ellery's paniek ebde een beetje weg. Een schildpad zwom door de lichtbundel en verdween.

Jack zei iets, onverstaanbaar, maar zijn toon was – ondanks al het water en de luchtbellen – idioot kalm.

Jack moest eerder naar dit wrak zijn gedoken, want hij bewoog zonder aarzeling en ging hem voor door een gang en vervolgens omlaag langs iets wat een kajuitstrap leek te zijn. Ellery volgde hem, zich bewust van griezelige bewegende dingen in de schaduwen, die terugdeinsden voor het licht en de beweging, een schuilplaats opzochten.

Hun raspende, borrelende ademhaling echode hard tegen de stalen wanden.

Maar goed dat hij geen last had van claustrofobie. Ellery was op veel angstaanjagende plekken geweest, zowel in het echte leven als op filmsets, maar de ingewanden van dit dode schip waren toch wel het engst.

Ze bereikten een volgende gang, leeg en donker, en glipten door een deuropening die veel te smal was voor de haai die ze hadden gezien.

Hoeveel verder zouden ze nog gaan? Hoeveel lucht hadden ze nog?

Wat als Jack een verkeerde inschatting maakte?

Het lag niet in zijn aard om zonder discussie, zonder aarzeling te gehoorzamen, dus waarom zwom hij nu zo monter door de donkere gangen van deze metalen tombe? Opnieuw moest Ellery zijn toenemende ontzetting onder controle zien te krijgen.

En toen zwommen ze omhoog in het volgelopen ruim en barstten ze als twee kurken door het inktzwarte oppervlak. Jack trok zijn mondstuk uit.

Ellery volgde zijn voorbeeld en trok met trillende handen zijn regelaar weg en hapte naar lucht.

‘Jezus...’

Tegen het plafond was een kleine luchtzak ontstaan, deels bestaand uit hun eigen uitgedemde luchtbellen.

‘Hier zijn we veilig.’ Jacks stem weergalmde vreemd in het ruim. ‘We zullen onze vriend de ruimte geven.’

‘Was dat wat ik dacht dat het was? Dat was geen v-v-voshaai, hè?’

‘Nee. Het zag eruit als... Het was geen voshaai.’ Jack oogde en klonk kalm, maar Jack zou nog onder de verschrikkelijkste omstandigheden zijn best doen om kalm over te komen.

‘Brr.’

‘Ja.’

‘Hoelang moeten we – kunnen we – hier blijven?’

‘Niks aan de hand. We zouden bijna vijftien minuten moeten hebben voordat we terug moeten gaan.’

Ellery knikte. Vijftien minuten was een hele tijd onder water, maar niet zo lang als je moest wachten tot een haai wegzwom.

‘Laten we onze meters controleren,’ zei Jack.

Ellery wierp een blik op zijn scherm. Hij was heel goed in staat om zijn eigen meter te controleren, maar op dit moment vertrouwde hij meer op Jacks oordeel dan op dat van hemzelf.

Ja. Hij vertrouwde Jack op een manier waarop hij bij zijn weten nog nooit iemand had vertrouwd. In elk geval niet iemand die geen familie was. Hij zou Brandon nooit zijn leven hebben toevertrouwd. Of zijn portefeuille. Todd ook niet. Dat moest toch iets betekenen?

Jack kreunde. ‘Misschien eerder tien minuten.’

‘Ik weet het. Ik heb te veel lucht verbruikt. Die haai – waarom draaide hij om ons heen?’

‘Waarschijnlijk probeerde hij vast te stellen wat wij waren.’

‘Want in films –’

‘In het echte leven vallen ze meestal van onderaf aan.’

‘Oké,’ zei Ellery aarzelend.

Jack knipoogde. ‘Ik denk dat we beter onze adem kunnen sparen.’ Hij was geen man die vaak knipoogde, maar hij probeerde Ellery gerust te stellen. Ellery zou zich geruster hebben gevoeld als hij niet had beseft dat Jack hem probeerde gerust te stellen, maar hij waardeerde het dat hij een poging deed.

Hij hoopte met heel zijn hart dat de haai weg was als ze het schip zouden verlaten. Dat beest was zeker tweënhalf meter lang geweest. Minstens. Alleen het idee al maakte hem misselijk. Tot dat moment had hij niet geweten dat hij bang was voor haaien. Theaterrecensenten, spinnen, faillissement, zéker wel. Maar een witte haai plaatste de harigste spin – en theaterrecensenten – in een heel ander daglicht.

Ze wachtten al watertrappelend, terwijl hun klamme ademhaling van het claustrofobisch lage plafond terugkaatste.

‘Dit moet genoeg zijn.’ De metalige echo van Jacks stem rukte Ellery uit zijn angstige gedachten.

‘Denk je?’ Dat moesten de snelste tien minuten ooit zijn geweest.

Jack knikte en zei kordaat: ‘Ik zie je boven.’

Jack plaatste zijn regelaar terug en liet zich langzaam onder water zakken; er verschenen luchtballen aan het gladde oppervlak.

Ellery deed zijn regelaar in zijn mond, voelde de zoete stroom zuurstof en dook. Hij probeerde er niet aan te denken of de haai hen zou opwachten als ze uit het wrak kwamen. Waarschijnlijk niet. Een haai van die omvang had waarschijnlijk andere prioriteiten. Die zou zijn tijd vast niet verspillen aan twee vreemd smakende zeehonden.

Zijn ogen stelden zich in op het onverwacht felle licht van

Jacks zaklamp dat door het troebele water sneed. Jack begaf zich met een paar sterke trapbewegingen naar de deuropening.

Ellery volgde hem, maar iets – de indruk van een beweging in het water achter hem – maakte dat hij over zijn schouder keek en meteen daarna nog eens keek. Het goede nieuws was dat de haai niet op een of andere manier in het scheepsruim terecht was gekomen. Het slechte nieuws... Nou ja, het was niet direct slécht nieuws, maar wat was het wel?

Hij tuurde door het troebele water en probeerde te begrijpen wat hij zag, probeerde iets te maken van die vreemde, vormeloze bruine massa die op een onzichtbare stroming dreef.

Het vreemde bolle hoofd als van... als van een alien uit de ruimte die hem recht aankeek.

Paniek stroomde door hem heen toen hij zich plotseling, eindelijk, realiseerde waarnaar hij keek.

Een andere duiker.

Hij schreeuwde een stroom luchtballen uit en Jack, die net door de opening naar buiten was gegaan, schoot terug het ruim in terwijl Ellery zich weer naar de oppervlakte worstelde.

Ellery rukte de regelaar uit zijn mond en hapte naar adem in de te ijle lucht, die inmiddels vooral uit kooldioxide bestond. ‘Wel allemachtig!’

Jack rukte het mondstuk uit zijn mond. ‘Wat? Wat is er?’

‘Er is daar iets, iemand! E-een duiker.’

‘Een dúiker?’ Jack klonk verward en keek instinctief omlaag in een poging iets te zien in het modderige water.

‘Misschien? Ik weet verdorie niet wat het was.’ Dat was de waarheid. Het had eruitgezien als een duiker van rond de eeuwwisseling. Een spookduiker. En in deze vreemde onderwaterwereld kon hij wel geloven dat het precies dat was geweest. Een spook.

Jack staaarde naar hem in het zwakke licht, deed toen zonder iets te zeggen zijn regelaar in en dook omlaag. Hij streek langs Ellery’s benen toen hij de lichtbundel van zijn zaklamp door het volgestroomde ruim liet gaan.

Ellery keek onzeker toe hoe het zwakke licht van de ene naar

de andere kant bewoog en toen oploste in de duisternis. Had hij zich de verschijning die regelrecht uit *Twintigduizend mijlen onder zee* leek te komen ingebeeld?

Nee. Dat had hij niet. Jack was enkele tellen later terug, met in zijn gehandschoende vuist iets wat eruitzag als bruin canvas.

Een oud duikpak.

Jack spuwde zijn regelaar uit en zei: 'We praten aan de oppervlakte. We moeten gaan. Nu.' Hij stopte de regelaar terug in zijn mond en zakte omlaag, waarna hij zich opnieuw naar de uitgang van het ruim begaf.

Ellery deed ook zijn mondstuk in en volgde hem.

De gele driehoek van Jacks lichtbundel verlichtte steunen en balken terwijl hij met krachtige slagen door de gang zwom, het duikpak met zich mee trekkend. Ellery zwom achter hem aan.

De zware koperen helm deinde op en neer alsof hij goedkeurend knikte.

'Jullie hebben er wel de tijd voor genomen,' riep Cap boven het geklots van de golven tegen de romp van de *Fishful Thinkin'* uit. 'Ik begon al te denken dat jullie in de problemen zaten.' Hij reikte omlaag om Ellery's gewichten en daarna zijn trimvest en zuurstoffles aan te pakken.

'Geen problemen,' riep Jack.

'Niet? Toen ik die vin in het water zag, begon ik me wel zorgen te maken.'

'Wij allebei,' mompelde Ellery.

Terug de boot in klimmen was misschien wel het lastigste onderdeel van duiken. Zich heel bewust van Jack die op een veilige afstand achter hem geduldig watertrappelde, greep Ellery de reling van de ladder vast en trok hij een voor een zijn zwemvliezen uit voordat hij zijn voeten op de sporten zette en aan boord klauterde.

Hij trok zijn duikbril af. Hoezeer hij ook van het duiken genoot, er was geen fijner gevoel dan het deinende dek onder zijn voeten, die eerste diepe teugen frisse lucht, het gevoel van zonlicht op zijn gezicht. En vandaag genoot hij er extra van.

‘Het was een witte haai,’ zei hij tegen Cap.

‘Is dat zo? Nou ja, ze zijn er, of we ze nu zien of niet.’ Cap leunde over het dolboord om Jacks loodgordel aan te pakken. ‘Wat heb je daar?’

‘Ellery heeft een oud duikpak gevonden.’ Jack gaf Cap zijn trimvest en zuurstoffles en hees vervolgens het zware duikpak omhoog.

‘Het was eerder zo dat het pak mij vond.’ Ellery hielp Cap met het canvas pak, dat met een alarmerend scheurgeluid aan de trap bleef hangen.

‘Wel verdorie. Weet je zeker dat de duiker er niet meer in zit? Dit ding weegt een ton.’

‘Wacht even.’ Jack verplaatste ongemakkelijk zijn greep op de ladder. ‘Pak eerst de helm.’

De koperen duikhelm vol zeepokken leek te zijn verankerd aan het borstgewicht, dat stevig vastzat aan de keper vol waternlekken. Ellery en Cap moesten het pak aan de bovenkant de ladder op hijsen terwijl Jack het van onderaf aanduwde. De helm bonkte tegen de reling en de duiktas klapte op de sporten alsof hij was gevuld met ijzeren kettingen. Eindelijk wisten ze het bevlekte pak op het dek te krijgen; de laarzen kwamen met een klets neer en de helm rinkelde als het laatste gelui van een kerkklok.

Jack wierp zijn zwemvliezen over het dolboord, klom de ladder op en klauterde over de rand, waarna hij naast Ellery en Cap ging staan. Ze staarden naar het verfrommelde pak.

In het water had het pak op een spookachtige manier bewogen, maar nu lag het bewegingloos in een slappe, rottende hoop op het dek van de *Fishful Thinkin*’.

Toch was het best een coole vondst.

Maar ook... Iets in de aanblik van het pak gaf Ellery een vreemd onderbuikgevoel. Hij wenste bijna dat hij het niet had zien drijven, hem aanstarend, alsof het op hem had gewacht.

‘Dit zal Nora geweldig vinden,’ merkte Cap op. ‘Waar zei je dat je het hebt gevonden?’

Jacks duikbril had rode striemen achtergelaten die zijn gezicht

een dreigende aanblik gaven. Hij hijgde nog van zijn pogingen om het pak aan boord te krijgen.

‘We waren in de *Roussillon*. Of wat ervan over is.’

‘De *Roussillon*?’ Cap trok zijn borstelige wenkbrauwen op. ‘Dat is grappig.’

‘Hoezo?’

‘De *Roussillon* is in 1956 gezonken. Dit lijkt me eerder een standaard duikuitrusting uit de jaren dertig.’

Ellery en Jack wisselden een blik.

‘Misschien gebruikten ze die oude pakken nog in de jaren vijftig,’ opperde Ellery.

‘Zou kunnen.’ Cap haalde zijn schouders op. ‘En ik kan het mis hebben met de leeftijd van het pak. Hoewel de historische kring er volgens mij net zo een heeft. Misschien nog iets ouder. Je moet het maar aan Nora vragen. Zij zal het vast weten.’

Ongetwijfeld. Nora Sweeny, Ellery’s assistent – nee, inmiddels assistent-mánager – in de boekwinkel het Crow’s Nest, wist zo’n beetje alles wat er te weten viel over Buck Island in het verleden, het heden en misschien zelfs wel de toekomst.

Ellery bedacht dat Nora vast en zeker verguld zou zijn met hun ontdekking terwijl hij de knobbelige berg canvas vol water-vlekken bekeek. Hij vroeg zich af waarom hij zich niet verguld voelde, want het was best een bijzondere vondst.

Maar iets eraan voelde...

Verkeerd.

Verontrustend.

Hij vroeg langzaam en met onzekere stem: ‘Waarom zou de helm zijn vastgemaakt aan het pak?’ Hij voelde dat Jack en Cap hem aankeken. ‘Ze zullen het duikpak toch niet met de helm er al aan vastgemaakt hebben opgeborgen?’

‘Nee. Dat lijkt me niet,’ zei Cap. Hij keek naar Jack. ‘Hij heeft gelijk.’

Ellery dacht hardop na. ‘Maar als het pak niet was opgeborgen...’

Jack moest dezelfde gedachte hebben gehad, want zijn ‘O, shít’ klonk zowel ontzet als hartgrondig. Hij hurkte neer en gebruikte

zijn duikersmes om het verroeste, smerige duikvenster in de helm open te wrikken.

Het kostte wat moeite, maar eindelijk zwaaiden het koperen rooster en het ruitje open en werd het donkere, lege binnenste van de helm zichtbaar.

Ellery blies opgelucht de adem uit die hij tot dat moment zonder het te weten had ingehouden.

Jack veegde de haren uit zijn ogen en krabbelde opzij zodat hij door de helm in het pak kon kijken. Na een poosje kreunde hij en liet hij zich weer achterover op zijn hielen zakken.

Hij begon te vloeken.

‘Nee toch?’ protesteerde Ellery. ‘Dat kán toch niet?’

Cap keek verbijsterd van Jack naar Ellery. Zijn ogen werden groot. ‘Je bedoelt toch niet... Je maakt me niet wijs... Zit er iemand in?’

‘Er zát iemand in.’ Jack klonk verbitterd.

Met tegenzin verplaatste Ellery zich om een beter zicht te krijgen – waarbij ‘beter zicht’ een kwestie van opvatting was – en hij ontwaarde uiteindelijk de akelige verstarde grijns van een schedel. Zonder al het zachte weefsel was het lichaam in het pak aanzienlijk gekrompen. Of misschien was de duiker al niet zo groot geweest.

‘Dit kun je niet menen,’ zei Ellery zwakjes.

De schedel grijnsde stilletjes naar hem terug.

‘Cap, bel de kustwacht.’ Jack keek Ellery met een gepijnigde blik aan. Hij schudde zijn hoofd. ‘Niet te geloven. Volgens mij zijn we zojuist dwars door een plaats delict gezwommen.’

Eerder verschenen in de Ellery Page-mysteries van Josh Lanyon:

Moord op het eiland
Het geheim van Skull House
Een dodelijk feest
Een schandaal in de Salty Dog

E-book november 2022

Dit is het vijfde deel in de Ellery Page-mysteries

Oorspronkelijke titel *Body at Buccaneer Bay*

Oorspronkelijke uitgever JustJoshin Publishing, Inc.

Copyright © 2021 by Josh Lanyon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6590 0

ISBN luisterboek 978 90 261 6591 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.